

KÖZGAZDÁSZ

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

XIV. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM.

ÁRA: 60 FILLÉR

1972. MÁRCIUS 2.

...36 intézményre, kutatóhelyre terjedő felmérést végeztek

— AZ ÜZEM- ÉS MUNKASZERVEZÉS RÖL SZÓLÓ KÖZPONTI BIZOTTSÁGI HATÁROZAT VÉGREHAJTÁSÁVAL KAPCSOLATOS FELADATAINK —

1971 decemberében az MSZMP Központi Bizottsága határozatot hozott az üzem- és munkaszervezés fejlesztéséről. A párháztározat előkészítésében Ipari Üzemszervezési Tanszékünk is részt vett: a tanszékvezető volt a szervezéstudományi és szervezés-oktatási munkabizottság vezetője és mellette más oktatók is közreműködtek a fontos állásfoglalás előkészítésében. Többek között 36 intézményre, kutatóhelyre terjedő felmérést végeztek, s ennek alapján alakítottak ki javaslatokat a kutatás és oktatás fejlesztésével kapcsolatos feladatokra. Részt vettek a vállalati szervezési gyakorlat problémáinak feldolgozásában is.

Milyen feladatok adódnak egyetemünkön a párháztározat végrehajtásával kapcsolatban? — kérdezzük dr. Varga Sándort, az Ipari és Üzemszervezési Tanszék tanszékvezető egyetemi tanárát.

— Gazdaságpolitikai feladataink megoldásának, a hatékonyság fokozásának egyik fontos útja a korszerű szervezési elvek és módszerek széles körű meghonosítása a gazdasági gyakorlatban. A szervezési tevékenység kibontakoztatásával sokat lehet tenni a gazdasági fejlődés intenzív tartalmának feltárása és mozgósítása érdekében. Ebben az összefüggésben a szervezési színvonal emelése gazdaságpolitikai jelentőségű problémává vált. Az MSZMP Központi Bizottsága igen gondos előkészítés után tűzte napirendre a vállalati szervezés fejlesztésének ügyét (ez kb. 2 évet vett igénybe) és véleményem szerint nagyon jó, tartalmas határozatot hozott. Erdemes itt megemlíteni, hogy felsőbb pártszervek az utóbbi 20 év során első alkalommal foglalkoznak ilyen kiemelt súllyal a vállalati szervezés fejlesztésének feladataival.

A határozat végrehajtásával kapcsolatban egyetemünk több tanszékére is fontos feladatok hárulnak. A mi tanszékünk felelőssége a területen természetesen nagyobb, mint a társ-tanszéké, mivel nekünk fő oktatási és kutatási profilunk a vállalati szervezés és irányítás problematikája.

— Melyek a feladatok az oktatás területén?

— A szervezési színvonal emelésének egyik kulcskérdése a szervező szakember-

képzés megoldása. Jelenleg a vállalatoknál a szervezés fejlődésének az az egyik akadály, hogy nincs elegendő elméletileg felkészült és megfelelő gyakorlati ismeretekkel rendelkező szervező szakember. A szakember-szükséglet kielégítése az oktatás átfogó rendszerének kifejlesztését tételezi fel. Ebben lényeges szerepet tölt be egyetemünk is.

Az egyik legfontosabb feladatunk az, hogy a szervezési szakágazatról jól képzett szervező közgazdászokat adjunk a vállalatoknak. Ebben a tanévben bocsátunk ki először szervezési szakágazaton végzett hallgatókat. A következő időszakban részleteiben és gondosan kell elemezni az oktatás tapasztalatait annak érdekében, hogy tovább javítsuk az oktatás tartalmát és módszereit. Szükséges a szervező szakképzés kialakítása a továbbképzés keretében is.

A szakképzési feladatok mellett arról is gondoskodnunk kell, hogy minden hozzánk tartozó hallgató ismerje meg a szervezés elveit és módszereit, illetve a szervezési propagandában. E kéréseknek — korlátozott oktatói kapacitásunk mellett is — igyekszünk eleget tenni, így pl. a Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetemen a tanévre feléves

kurzust, a következőre pedig egész éves szervezési tárgyat vállaltak a tanszék oktatói. Mi biztosítjuk a tananyagot is az oktatáshoz. A Bánki Donát Műszaki Főiskola üzemszervezési szaka számára tanszékünk dolgozza ki az üzemszervezési tananyagot. Gyakran vállalnak a tanszék munkatársai előadásokat különböző külső fórumokon.

— Milyen főbb kutatási feladatokat tűz ki a tanszék?

— Az egyik központi kutatási témánk a következő időszakban: a centralizáció és decentralizáció a vállalati irányítási rendszerben. Célunk itt az, hogy az eddigi kutatásainkra támaszkodva típusmodellek kimunkálását jussunk el. E témán belül a kutatás lényegesebb területei a következők lesznek:

1. a fontosabb vállalati funkciók esettanulmányokra támaszkodó kutatása a centralizáció és decentralizáció szempontjából;
 2. a nagyvállalatok funkció és döntési rendszere;
 3. a tanácsai, ipari, építőipari és szolgáltató vállalatok funkció és döntési rendszere sajátosságainak vizsgálata, átfogó felmérésre támaszkodva.
- A tervidőszakban a tananyagfejlesztési feladatok közül az új vállalati szervezési tankönyv kidolgozását tartjuk a legfontosabbnak.

Egyébként nemzetközi kooperációba is bekapcsolódunk kutatásainkkal. Tanszékünk két évvel ezelőtt csatlakozott ahhoz a koordinációs bizottsághoz, amely a KGST keretében „Az iparvállalatok irányítása szervezésének tudományos alapjai” címmel működik.

— Milyen feladatai vannak a „Szocialista vállalat” kutatási főiránnyal kapcsolatban?

— Kutatásaink természetesen szerves részét képezik a „Szocialista vállalat” országos főiránnyal, amelyen belül az egyik kutatási terület a vállalati szervezés és irányítás. Emellett az utóbbi tárgykörben bizonyos koordinációs feladatokat is el kell látnunk.

— Hogyan segíti a tanszék a vállalatokat a szervezés fejlesztésében?

— Egyrészt kutatásaink jelenthetnek bizonyos elméleti módszertani segítséget a vállalatok számára. Másrészt szerződéses munkáink keretében egyes vállalatoknak közvetlenül is segítünk szervezési problémáik megoldásában. Jelenleg az egyik könnyűipari vállalatnál éppen a középtávú szervezésfejlesztési koncepció kidolgozásában működünk közre. Egy másik vállalatnál pedig egy új gyáregység szervezési megalapozását végzi tanszékünk. Gyakran megkeresik tanszékünket vállalati szakemberek egyedi konzultáció céljából is.

—i—

Az ösztöndíjakról — néhány szó

A táblán a tavalyi átlag, ideai átlag, kiemelt átlag és a javasolt összeg — körülbelül ilyen formában zajlott le a legtöbb alapszervnél az ösztöndíj-megbeszélés néhány hete. Azóta már a kari ösztöndíjbizottságok is befejezték munkájukat, így kialakult a körülbelül végleges kép az e félévi ösztöndíjakról. Azért csak körülbelül végleges, mert néhányan még mindig nem tették le valamennyi vizsgájukat.

A második félévben mintegy 1 millió forint a szociális ösztöndíjak összege, a tanulmányiakké pedig 1 200 975 forint.

Rektorai utóvizsgálával az I. évfolyamon 22, iparkaron 36, karkon 23, az ált. karon pedig 17 fő ért el olyan tanulmányi eredményt, hogy 100 forint tanulmányi ösztöndíjat kap. Az előbbieken említett még vizsgázó hallgatók tanulmányi ösztöndíját — sikeres vizsga esetén — március első napjaiban tárgyalja a bizottság. Azok a hallgatók, akik az elmúlt félévet a Szovjetunióban töltötték részsképzésen, tavalyi második félévi tanulmányi eredményük alapján kapnak ösztöndíjat.

Az e félévben kiosztható rendkívüli szociális segély összege azonos a múlt félévivel. Egyetemi szinten tehát nem változott, a karok közötti

arányban viszont az újfajta elosztás miatt — igen. Az eddigi létszámarányos elosztás helyett ugyanis

ezután figyelembe veszik a kar hallgatóinak szociális helyzetét is, tehát az I., II., III. kategóriások — akik kaphatnak szociális segélyt — különböző súlyllyal szerepelnek: az I. kategória súlya 5, a II. kategória súlya 3, a III.-é 2.

Igy a második félévben kiosztható szociális segély a következőképpen alakult: Ipar kar: 80 400, Ker. kar: 78 200 forint, I. évfolyam: 67 750 forint és Ált. kar: 63 450 forint. Eszerint tehát az Ipar kar kapja a legtöbb pénzt, és az Ált. kar „járt rosszabbul”, bár ez az elosztási forma feltétlenül realitásos és igazságosabb a korábbinál.

A KISZ VIII. kongresszusán sok szó esett az ösztöndíjakról, különösen a kategóriák hiányosságairól. Legtöbben azt kifogásolták, hogy a jelenlegi kategóriarendszer nem differenciál kellő mértékben. Az első két kategóriahatár szinte szorosan követi egymást, míg az ötödik kategória 1500-tól nyitott. A minisztérium foglalkozik a kérdéssel, s reméljük minél hamarabb meghozza a kellő módosítást. Talán már szeptemberre.

(—n)

Március 8-án, 62 éve annak, hogy a szocialista nők II. nemzetközi konferenciája Clara Zetkin javaslatára ezt a napot a világ asszonyainak nemzetközi harci ünnepévé nyilvánította. Megemlékezésül 40 ezer New York-i konfekcióvarrónő győzelmes sztrájkharcára, amely az amerikai nők első nagy tömegmegmozdulása volt.

E napra — a női egyenjogúság napjára — emlékezve köszöntjük mi is, mint bárhol, szerte a világon, a lányokat, asszonyokat, édesanyjakat!

Egyetemi TDK-konferencia: március 20-21-22

Már nem egészen három hét választ el bennünket az ez évi egyetemi TDK-konferenciától. Bár a dolgozatok elbírálása még folyik, szükségesnek tartjuk, hogy rövid tájékoztatást adjunk a jelenlegi állásról.

A rendelkezésre álló adatok még nem véglegesek, ennek ellenére már most tehetünk néhány megállapítást.

- Eddig mintegy 80 dolgozatot jelentettek be a hallgatók, amelyek elbírálása már részben megtörtént.
- A nyelvi dolgozatok száma az elmúlt évi 20-hoz viszonyítva jelentősen visszaesett. Eddig csak két idegen nyelvű dolgozatról van tudomásunk.
- Az idén több mint 20 külföldi hallgató várunk a TDK-ülésszakra, akik az idegen nyelvi szekcióban vesznek részt, és a jól felszerelt Makarenko utcai nagy nyelvi laborban kívánnák megtartani ahol szinkrontolmácsolással egyszerre több nyelven lehet hallgatni az előadásokat.
- A tavalyi évhez hasonlítva most sokkal egyenletesebb a dolgozatok tanszékek közötti eloszlása. Szinte minden tanszéknek készült TDK-dolgozat.
- A szakkollégium mintegy 30 dolgozatot készített ebben az évben.
- A legtöbb dolgozatot készítő szakok között van az ipar, népgazdálter, külker, tanári, agrár.

A dolgozatok elbírálásánál az idén új szempontrendszert dolgozott ki a TDK-tanács. Ez a régi követelményrendszerrel annyiban tér el, hogy az irreálisan magas követelményeket, szempontokat már nem tartalmazza. A dolgozatokra a bírálók a tavalyi 28 pont helyett az idén maximálisan 20 pontot adhatnak. A befutott bírálatok alapján kerülnek kiválasztásra azok a dolgozatok, amelyek a konferencián is szerepelnek. A végső értékelésnél az írásbeli bírálatot és az ülésszaki szereplést egyaránt figyelembe vesszük.

A dolgozatok előadására és vitájára egyaránt 20—20 percet szánunk.

A szekcióbeosztást a tavalyi tapasztalatok alapján kívánjuk elvégezni, amennyiben a dolgozatok összetételében jelentős változás lesz, ezt természetesen figyelembe vesszük.

Részletesebb felvilágosítást a következő KÖZGAZDÁSZBAN, a hirdetőtáblákon, a közvetlenül érintetteknek pedig külön postán keresztül is adunk.

Forgács Csaba

HÍREK

A Helsinki Közgazdasági Egyetem diákhétén egyetemünket Veres Pál, Csányi Klára és Nagy Magdolna képviselte a múlt héten.

Vers és prózamondó versenyt rendezünk egyetemen március 21-én a Petőfi és Dózsa évforduló tiszteletére. A nevezéseket 13-ig bo-

ritékbán adjátok le a kultúr-osztályon. Részletesebb felvilágosítást ugyanott.

Február 26-án a Jégszínházban megrendezett országos III. oszt. cselgáncsbajnokságon Szilágyi Péter, a 80 kg-osok súlycsoportjában ezüst, Lukács Zoltán a 70 kg-osok súlycsoportjában bronzérmet nyert.

KÖZGAZDÁSZ BÁL

A hagyományos KÖZGAZDÁSZ BÁL-t március 4-én, szombaton 21 órától, másnap reggel 5 óráig tartjuk az egyetem „termeiben”. A bálon — eltérően az előzetes tájékoztatástól — nem a FERM, hanem az NSZK-ból féléves vendégcsereplés után most hazaérkezett KÉK CSILLAG zenekar, illetve a klubban nem trió, csak duó játszik. 1/11-kor ünnepélyesen megnyitjuk az „Egy közgazdász diploma kellékei” című kiállítást. Pontosan 12 órakor kezdődik a „Kísérleti (közgazdász) csatorna” — azaz a hagyományos közgazdász kabaré. A körülbelül egyórás műsorban — melyben Bujtor István is fellép — lesz humoristák klubja, esettanulmányok, szimulációs játékok, kódiplomaosztás. Az „adapter” az új csatornához egy üveg sör.

Az I-es előadóból kizúduló közönséget, már táncra készen várja a színpadon az egyetemi néptáncsoport. Bemutatják Náfrádi: „Éjféli után” című táncát. Két óra kor tombolasorolás fantasztikus nyereményekkel, whislytől a kőbányai-ig.

Asztalfoglalás a közönségszervezésen, jegyek CSAK elővételben ugyanott, illetve a nagyszünetben az aulában.

—bp—

„Ki — kicsoda?”

Született: Bp. 195 . . . V. 2.-én. Index-száma: 138571. Csoportja: I.
Miről híres?: Nem híres. Ismerik sokan, de még nem elegendő. Ő az első évfolyam KISZ-titkára. A februári küldöttértekezlet egyhangúan választotta meg.
Neve: Rác Ágnes.
Látásból ismertem. Még egy orosz órát is eltöltöttünk együtt.
Mikor leültünk beszélgetni, bizony már késő este volt. Megtárgyaltuk a délutáni írásbeli megoldásait, és messze kerültünk az eredeti témától.

Sablonos kérdéssel kezdtem, nem is vártam másfajta választ.

— Mióta vagy KISZ-tag?

— 1967 nyarán vettem fel a KISZ-be. Merem állítani nem formális felvétel volt. Miután gimnáziumba jelentkeztem, és úttörő koromban sokat dolgoztam, meghívtak a nyári vezetőképző táborba. Az iskola ezzel a megoldással akarta elősegíteni a leendő elsősek beilleszkedését. Miután a kerületi KISZ-bizottság megadta a tábornak a rendkívüli felvételi jogot, mi, leendő elsősek alakítottunk egy alapszervezetet, és a tábor végén már meg is kaptuk a tagkönyvet. Ez jó indítás volt. Utána már dolgozni kellett.

Elsőben én voltam az agit. prop.-titkár. II-IV. osztályig titkár.

Részt vettem a diákpárlamenten, és megkezdődött iskolánkban a vertikális alapszervek szervezését.

Nagyon nagy feladat volt. Rengeteg operatív munkát jelentett. A plakátoktól kezdve agitáló előadásokon keresztül csábítottuk a tagokat más alapszervekbe . . .

— Első félévben szervezőtitkári munkát végeztem. Ez új feladatot ellátásában segített, vagy pedig hátráltatni fog?

— Ilyen munkát a középiskolában még soha nem végeztem. Úgy érzem, nagyon sokat fog segíteni. A szervezés kapcsán sikerült sok alapszervezet, sok vezetőt megismernem, személyes kapcsolatokat kiépíteni. Mivel Vincze Gáborral én tartottam a kapcsolatot, ismertem munkáját. Ez a szervező titkári munka nem is olyan elszigetelten, szigorúan körülhatárolható, mint pl. a tanulmányi. Tárgyalnom kellett alapszervei titkárral, szervező titkárral, néha agitpropossal is.

— Miben jelent számodra változást az, hogy „első számú” felelős vezető lettél?

A 3—3.5 tanulmányi eredményt elért tanulók közül kell kiválasztanunk azokat, akiket tanulmányi ösztöndíjban részesíthetünk. A differenciálás nagyon nehéz volt. Néha még mindig azon gondolkodom, tényleg sikerült-e helyesen felállítani a rangsort.

— Nem érzed-e majd a tanulásban hátrányt?

Nem tudom. Több kötött elfoglaltságot jelent, az biztos. Igaz eddig sem unatkoztam mint szervező. Remélem, nem lesz baj. Viszont olyan tervemet pl. mint részvétel a tanulmányi versenyen, úgy érzem, nem fogom tudni megvalósítani.

— Te vagy az első lány, aki az utolsó évtizedben ilyen szinten titkár lett. Érzed-e ezt valamilyen formában problémának?

— Nem érzem problémának. Bennem ez eddig fel sem merült. Igaz, a szervezőtitkári poszt elég látást-futást jelentett, ahol szinte természetesen tűnt, hogy lány végzi. Olyan kis adminisztrátorféle.

Sokat járok taggyűlésekre. Már hallottam, mikor suttogva kérdezték: ő az?

A múltkor színház helyett is egy alapszervei taggyűlésre mentem, de ezt ne írd meg. Szívesen járok színházba, moziba. Egy-egy jó könyvre mindig van időm (igaz, kevesebb, mint amennyi kellene). Azért azt még szeretném elmondani, hogy nem vagyok megszűnt. Szívesen csinálom, mert érdekel a mozgalmi munka, az emberek.

Sírola Miklós

... befűztük a szalagot — és zörgés, kattogás, villogás

ÖT HÓNAP A MESZI-N

Hetünknek jutott az a szerencse, hogy az 1971—72-es tanév első félévét a Szovjetunióban tanulhattuk végig. A Moszkvai Közgazdasági-Statistikai Főiskolán voltunk rész képzésen. Megismertük a főiskola oktatási rendszerét, az orosz diákok életét, egy-azoval orosz diákok voltunk.

A főiskolán három szakon: közgazdasági kibernetika, gépésítés, statisztika szakokon folyik képzés, mintegy hatezer esti, levelező és nappali hallgató részvételével.

Eltérő a magyar oktatási struktúráról, hogy egy-egy főiskola szűk szakmai képzést folytató, (a Lomonoszov egyetem van közgazdasági fakultás), amit természetesen a Szovjetunió hatalmas szakemberigénye indokol. Ennek a főiskolának a „specialitása” a számítástechnika. Erre a feladatra rendkívüli módon összpontosítva nyolc számítógép áll az oktatás és kutatás rendelkezésére. A kikerülő diákok olyan magas számítástechnikai kultúrával rendelkeznek, hogy gyakorlati munkájuk egy-egy vállalatnál, főhatóságnál nem kezd, hanem szinte minden zökkenő nélküli folytatása a főiskolán tanulhatnak.

Nemcsak a programnyelveket, gépi kódokat tudják az itt végzett hallgatók, hanem szinte tökéletesen ismerik a főiskolán tanított gép szerkezetét, felépítését. Több tantárgy keretében foglalkoznak a gépi programozással.

Ezek közül is a legkomolyabb (és a diákok is komolyan veszik!) a „vájna”. Az első két félévben elsajátítják a honvédelmi ismereteket, és utána teljes erőbedobással a számítástechnikát az elsődleges szerep. Hadi jellegű feladatok, gazdasági problémák képre váltva, egyéni megoldása a cél. Talán a legfontosabb, hogy minden hallgató, tekintet nélkül nemre, korra, szakra, hente fél-egy órát tölt gépen.

Saját maga írja a programot, készíti el a lyukszalagot, fordítja le a gépi kódra és ő maga viszi a számítógépre. Természetesen már a főiskolai képzésben is szerepel a számítógépek felhasználása a gyakorlatban, mint tantárgy, gépi adatfeldolgozás elemzése, tervezése címmel. (A két ország mechanizmusának igen jelentős eltérései miatt a közgazdasági képzés is más. Jelenleg, ha megnézzük a Szovjetunióban megjelenő közgazdasági újságokat, észrevehető, hogy igen sok cikk, értekezés jelenik meg az ún. automa-

tizált irányítási rendszerek bevezetése, működése témában. Ismeretes, hogy a Szovjetunióban a vállalatok átlagos nagysága kisebb, mint pl. Magyarországon. Ez nagy nehézségeket jelent a gazdasági vezetők számára,

ezért több vállalat irányítására számítógéppel hoznak létre. Ezek a számítógéppel hivatottak megoldani a hozzájuk tartozó vállalatok optimalizálási, ügyviteli problémáit.

Ennek az elvnek megfelelően rendkívül sok programozóra, számítógépes szakemberre van szükség, s ennek a feladatnak a megoldására vállalkozott a MESZI. Világos tehát, hogy olyan értelemben vett közgazdasági képzésről, mint nálunk, csak nagyon kis részben lehet szó: a hallgatók kevés ideig és kevés számban hallgatnak kimondottan közgazdasági stúdiumokat.)

Csodálatos lehetőségek nyíltak meg előttünk, olyanok, amelyek megvalósulása itthon IV. év végére érkezett volna csak el, és nem olyan mélységben, mint ezen a főiskolán. Az ötödik hónap végén mi is saját programunkat futtattuk. Nagyszerű érzés volt, amikor befűztük a szalagot és... zörgés, kattogás, villogás... az írógép elkezdte kopogni az általunk beírt program utasításait, megadva, hogy mely rekeszeket használhatjuk fel a kiinduló adatok tárolására, és ha hibás volt a program, leírta, hogy melyik sorban, és milyen jellegű hiba van.

Olyan ismeretanyag birtokába jutottunk ezen a téren, hogy már csupán néhány lépésre van szükség ahhoz, hogy itthon is felhasználhassuk a kint szerzett tudásunkat. Megtanultuk az ALGOL gépi nyelvet, amelyik a nálunk alkalmazott ALGOL nyelv továbbfejlesztett változata.

Elsajátítottuk az „epszilon” nyelvet, amelyik az ALGOL nyelven írt program gépi kódra való leírását biztosítja. A programozás alapjai címmel a kibernetika szak dékánhelyettese tartott számunkra külön kurzust, ahol a

MINSZK—22-es gép utasítás-rendszerét ismertük meg: hogyan kell ciklust szervezni, hogyan kell felhasználni az index-rekeszt stb. . .

Természetesen nemcsak számítástechnikai stúdiumokat vettünk fel. Tudományos kommunizmus, népgazd. terv, SZKP története, közgazdasági kibernetika, matematikai modellezés, bonyolult rendszerek elemzése, tervezése és pg. szerepeltek még a vizsgalapjainkon. Tapasztalatunk az volt, hogy az ideológiai (tud. kommunizmus, pg. SZKP története) és közgazdasági tárgyak oktatási színvonala alacsonyabb, mint a közgazd. Az igazsághoz tartozik, hogy az ott végzett hallgatók mérnök-közgazdász diplomát kaptak a főiskola elvégzése után, úgy-hogy indokolt is az, hogy nem marad elég energia, idő a többi tárgyra, mivel a számítástechnika és felhasználása sok erőfeszítést igényel mind a diákok, mind az oktatók részéről.

Hát igen, vizsgáztunk is, méghozzá orosz nyelven. Eleinte óriási nehézségeink voltak. Tíz év orosz tanulás ellenére analfabétának éreztem magam. Ennek illusztrálására a következő kis történet: Szeptemberben, amikor a tantárgyakat választottuk ki, ketten bementünk a kibernetika-szak dékánjához, megpróbáltuk elmagyarázni, milyen tárgyakat szeretnénk hallgatni. Néhány perces nyögésselés után (ezek lennének mi) a dékán megkérdezte: „Beszélnek németül?”, mert úgy könnyebb lenne. Úgy éreztük, hogy ránk szakad a szoba, mi lesz itt, elvégre magyarul nem vizsgázhatunk, és állandó tol-mács síncs sehol. Végül is magunk bírkóztunk az orosz nyelvvel.

Jegyzetmásolás, előadások, szemináriumok, jegyzetelés, beszámolás, de elég ahhoz, hogy másfél hónap alatt annyira belejöttünk az orosz nyelvbe, hogy a közgazdasági, matematikai szakszövegek megértése sem jelentett problémát.

Januárban fejenként kétféle beszámolóval, sok pítvorkával, néhány csitvjorkával bizonyítottuk fáradozásaink eredményességét.

A Közgáz és a MESZI szerződést kötött, hogy minden tanév első félévében öt-hat magyar diák rész képzésben vesz részt Moszkvában. Tapasztalataink alapján nemcsak a hallgatók, az oktatók számára is hasznos lehet ezzel a főiskolával a tapasztalatcsere. Perspektíva minden téren van. A IX. ötéves terv végére 17 emeletes modern épületbe költözik a főiskola, otthagyva a szűfolt régi épületet. Erre az időre a régi kollégiumból is új kollégiumba költöznek a diákok.

Halpern László

HOZZÁSZÓLÁS

a „Matek-meditáció”-hoz

MEGESHET, SOKAK SZEMÉBEN ÚGY TŰNIK: a januári vizsgaidőszak volt az utolsó csepp a pohárban, s most általános offenzíva készül a matematikatanúszék ellen. A cél viszont nem az, hogy ádáz rohamot indítsunk, hanem, hogy az oktatók és a diákok pillanatilag szembeállítsák a vizsgaidőszak önmagát és a másik — kívülről talán szembetűnőbb — hibáit, és közösen kutassák az együttműködés időlegesen elvesztett útjait.

A diáknak, vitathatatlan, senki másra át nem ruházható kötelessége van: tanulni. Ezt már százszor elmondták, leírták, hiszen ez a könnyebben megfogható, ellenőrizhető oldal. De ez az igazság is, annál is inkább, mivel a tankötelesség a 14. életévvel lezárul. A középiskola és az egyetem már „fakultatív”, önként vállalt kötelezettség. A meghatározó oldal tehát mindenképpen a kezdeményező — s ez a hallgató.

Azt hiszem, világos, hogy itt nem azok mentségéről van szó, akik csak társalogni vagy kártyázni járnak be az egyetemre. Sőt, azokat sem kívánom védelmembe venni, akik évek óta enyhe vagy kevésbé enyhe undorral ülnék le a matekkönyv elé, s szinte készakarva szuggerálják magukba a matekkönyvet (van ilyen is!) Nekik hiába minden segítség, ők nem is akarnak. A többség viszont igenis megpróbálja, kinőldök, rágódik az anyagon, amennyire energiájából telik. De ha csak saját erejére

támaszkodhat, könnyen kudar-cot vall, míg ha egy kicsit a hóna alá nyúlunk, előbbre jut.

ÉKKOR DERÜL KI, HOGY MÉGIS KETTŐN áll a vásár. A felsőoktatás intézményesített rendszerben folyik, ahol az ismeretek szerzése nem autodidakta módon történik, hanem az erre a feladatra alkalmazott, képzett és fizetett (elismerem: nem túlfizetett) emberek segítségével, akiknek fő munkája: a tanulnivalókat megtanítani. Hangsúlyozom: nem csupán leadni és számonkérni az anyagot, hanem tudásukat erejüknek és képzettségüknek megfelelően, bizonyos módszerek alapján átadni.

Erre a feladatra pedig nem minden ember egyaránt alkalmas. Oktatóink egy része, legyen bármilyen elismert tekintély, nagy tudású szakember saját területén, nem bizonyul automatikusan jó tanárnak is. Lehanggoló és elkedvetlenítő érzés olyan előadást hallgatni, amelyen a tanár minimális előadói készséggel és szuggesztivitással is alig rendelkezik, ahol az előadó hanyagul zsebrebavágott kézzel, unottan „hajigálja” fel olvasatlan képleteit a táblára, s az arcáról lerí, hogy kisebb gondja is nagyobb annál, vajon a címzettségek mi jutott el az agyáig s mi nem. Lehet, hogy az egyetemi vezetés munkaerőgondokkal küszködik, mégis bizonyos kritériumok alapján kellene megválasztani, hogy — akkor, amikor az előadások látogatása deklaráltan sem kötelező — a szak tudáson túl ki rendelkezik olyan előadói, tanári képességekkel, meg merem kockáz-

tatni: retorikai tudással, s ami a legfontosabb, hivatástudattal, amely magához tud vonzani több száz 20 éves embert.

EZZEL SZEMBEN MEGGYŐZŐDÉSEM, HOGY UGYANAZ az oktató, aki esetleg képtelen egy félezer fős hallgatóságot, hatásos stílus és erős egyéniség hiján, kézbe tartani, sikeresen irányíthat egy 20 fős csoportot, vagyis kiváló gyakorlatvezető lehet — ha, ismétlem, ábráz a hivatásából eredő felelősséget. Az előadás- és a szemináriumvezetés más-más követelményeket támaszt a tanárral szemben, de egyben azonosok: nem lehet és nem volna szabad a tanítást terhes, időt rabló kötelességnek tekinteni, amely az oktatót a számára nagyobb jelentőséggel bíró, szívügyének számító tudományos munkától vonja el.

Hogy a fentebb hiányolt tulajdonságokkal bíró tanárok nálunk is léteznek azért, bizonyítja nem egy előadó, akiknek előadásait egy egész évfolyam csendben és figyelmesen hallgatja végig, és azok a gyakorlatvezetők, akikhez régi csoportjuk olyan segítségért kénytelen fordulni, amit jelenlegi, hivatalból kirendelt szemináriumvezetőjének kellene megadnia — kötelességből.

A fentiek, véleményem szerint, bár a matematikakérdés kapcsán írtam le, korántsem erre az egyetlen tárgyra jellemzőek, hanem az egész oktatási rendszer egyik — nem elhanyagolható — fogyatékos-ságát jelentik.

SZÜCS GYÖRGYI

Új tantervi javaslat

Egyetemünkön állandó vita tárgya a matematika-oktatás. Legutóbb a második évfolyam népgazdasági tervező-elemző szak valószínűség-számítás vizsgájával kapcsolatban vetődtek fel súlyos problémák.

Az országos számítástechnikai programban való bekapcsolódással szükségessé vált, hogy ez a szak több hallgatót képezzen ki. A létszámot mintegy kilencven főre emelték. Viszont sok hallgató nem felelt meg a követelményeknek, s ez pánikszerű „menekülést”, személyi konfliktusokat okozott. 22-en nem tudták lezárni a harmadik félévet, a matematikai követelmények miatt. Ők most kötelező valószínűség-számítás koncentráltan vettek részt, s a múlt szombaton végül 20-an sikeres vizsgát tettek.

Általában is felvetődött e szakon a matematika oktatás felülvizsgálása. Figyelembe kell venni a számítástechnikára való alapozást, s azt, hogy a képzés ezen a téren is a gyakorlati alkalmazhatóságra orientálódjon. Ennek megfelelően strukturális változtatásokra van szükség.

Az általános kar vezetőinek felkérésére a matematika tan-szék új tantervi javaslatot ké-

sztett, mely a vállalati és a gazdaságpolitikai szakágazatokról érinti. Ezt a legutóbbi rektori tanácsülés jóváhagyta.

Dr. Stark Antal dékán tájékoztatója szerint a következő módosulások lesznek, melyek a mostani elsőöket érintik.

A jelenleg első évfolyamon meghirdetett fakultatív koncentrált tárgyak ismeretanyag kötelezően a harmadik félévben kerül leadásra. Így új tárgyként heti 4—4 órában lineáris algebra és analízis ki-gészítést fognak tanulni az e szakra jelentkezők. A valószínűség-számítás a negyedik félévre kerül át, változatlan óraszámában (heti 6 óra), s a numerikus analízis is két órával csökkenne. Ez eltolódást okoz a lineáris programozás oktatásába mely így csak az ötödik félévben kezdődik, heti három órával. Változtatlanul megmarad az ugyancsak ebben a félévben kezdődő három órás matematikai statisztika.

A nem lineáris programozás, csak a matematikai szakágazat számára lesz kötelező tantárgy. A hatodik félévben 3—3 órában lesz matematikai statisztika és lineáris programozás. A hetedik félévben heti 4 óra optimizálás és 6 óra „numerikus számítás és gépi módszerek” c. tárgyat fognak ta-

nulni — a jelenlegi 3—3 órával szemben. A mostani két órási „elektronikus számítógépek programozása” a nyolcadik félévre kerül át. Ugyanekkor hallgatnak 4 óra optikum-számítást is. Befejeződik viszont a numerikus és gépi módszerek oktatása.

Összesítve, ezek az eltolódások heti 2—2 óra növekedést jelentenek a hetedik és nyolcadik félévben. Tartalmilag a gyakorlati, alkalmazási igényeknek megfelelően kerül sor ezekre a változtatásokra. Csökken a numerikus analízis és a nem lineáris programozás. Ezzel szemben növekszik az optimizálás és számítógépek programozása oktatásának aránya. A szakágazatok a közös és nevükben azonos tárgyakat is külön-külön fogják hallgatni. Így mód nyílik a gazdasági matematikai, a vállalati elméleti gazdaságpolitikai ágazat jelenleginél sokkal nagyobb differenciálására.

Ezekkel a módosításokkal készítek majd el a jövő évi tantervet és órarendet a leendő terv-elemzők számára.

KONCZ GÁBOR

Város, befogadsz?

Nagyon hosszú az út Pécsre. A kaptatókon meg-meghát-ról, a lejtőkön nehézkesen nekilendülő gyorsvonat nyújtja meg a távolságot. Négy órával rövidíti meg az amúgysem hosszú látogatás idejét. Hiába ül az ember fél hétkor vonatra, mire a városba ér, csaknem dél van. S a délelőtti véget is érnek a foglalkozások az egyetemen. Február a kihelyezett tagozaton is a koncentrált oktatás. Hetenként háromszor négy órára.

Amikor bekukkantok a METESZ klubszobájába már csak néhány perc van hátra a vállalatgazdasági szemináriumból. Huszonnégy második éves, vállalati tervezőműs ül a kisasztaloknál, a „katedrán” oktatóik és a Kesztyűgyár osztályvezetője. Suttogva kapom a magyarázatot: A Kesztyűgyár és a Sopiana gépgyár az a két „tanvállalat”, amely a három koncentrációs témához — vállalati érdekelt-ség, álló- és forgóeszköz-gazdálkodás, valamint munkaerő, bér- és termelékenység — „gyakorlótérként” szolgál.

A Kesztyűgyárban az egyik téma kapcsán például a négy üzemegység közötti érdekeltiségi lépések bírálatát volt a részvevők feladata, míg a Sopianában a nagyvállalat és egységei érdekeltiségi kapcsolatait vizsgálták.

A háromszor négyfős hallgatói „törzskar” most a Kesztyűgyár készletgazdálkodását vitatja, s tesz javaslatot az optimális készletgazdálkodási modellre. A jegyzetből ismert három modell közül mindenki mást ajánl, s most épp a helyes álláspont vitatva, érvelve, védett kifejtését hallhatom. A gyár szakembere helyeslően bólint. A tanár közli a következő foglalkozás helyét, az addig elvégzendő elemzések adatainak lehetséges forrásait, s az óra véget is ér.

Ahogy magunkra maradunk a fegyelmezett, figyelésre összpontosított mozdulatok megoldódnak, de a csend változatlan. Öt percig. Amíg sorra nem kezdem őket, hogy ízlék ez a koncentráció, s általában látják-e hasznát ennek az egy-egy hónapra sűrített tanulásnak?

— Ami ebben a koncentrációban idáig volt, az nagyon jó. Mert tömény gyakorlati kérdéseket vetünk fel. A vállalatok többnyire el is fogadják amit mondanak, talán hasznosítják is. A dolgozatainkban sem a sablont, hanem az egyéni ötleteket díjazták.

A korábbi koncentrátkról nem valami lelkesen nyilatkoznak.

— Nyelvből, az nagyon jó volt, de hát ez természetes. Az első matekkoncentrált is sokat segített, hogy betapasztuk a középiskolai hézagokat... De valahogy rászoktunk, hogy a koncentrált lógós időszak. Így vártuk ezt a mostant is. Lógni mégisincs időnk.

Langyos lábviz

A fiúk szótlanul legyintenek, mire a lányok támadón sorolják mennyi idejük meg-el egy-egy számításra, a felkészülésre.

— Hol szoktatok lógni? — vetem közbe, amikor érvelk már fogyóban vannak.

— Hát... többnyire csak lófrálunk. Ha a rendes szorgalmi időben van egy-két lyukas óránk, nincs hová mennünk. A városban szanaszét járunk órákra, a tanrendünk kéthetenként olyan, hogy reggel 8-tól délután 6-ig vagyunk elfoglalva. Rogyásig járunk moziba, de az egy-két üres órákra nem biztos, hogy éppen esik egy előadás.

Nem volt nehéz rájönnöm, hogy ők megfelelő épület híján órára, és nem egyetemre járnak. Felsőéves gimnazisták, másfél évvel az érettségi után.

— Valahogy nem nőttünk még egyetemistává... Nyújtjuk a napjainkat, mint a rétestészta. Szép lassan, komótosan élünk. Az az igazság, hogy jól érezzük itt magunkat, annak ellenére, hogyha nincs rendezvényünk, szidjuk a KISZ tehetetlenségét. De nem túl hangosan, mert ha van valami — például busójárás, vagy disc jockey —, nem telik meg a busz, a kölcsönkapott klubszoba sem. Akkor arra hivatkozunk, hogy sok a tanulnivalónk...

Mindig ugyanaz a kör mozog, ugyanazok váltanak színház- és hangversenybérletet, próbálnak egyetemi életet teremteni. Más egyetemistákkal nem is érintkezünk.

Lenéznek minket, kirekesztenek maguk közül, mint egy pattanásos képű kisöcsit. Mi meg szép csendben maradunk és hagyjuk. Mi lesz velünk, ha megkapjuk a diplománkat, így, kisiskolásként? Mit hagyunk itt magunk után, mi, az első pécsi közgazós nemzedék?

Nem verik sem az asztalt, sem a mellüket. Úgy beszélnek, olyan őszinte, maguk kikényszerítette beismeréssel vállalják az igazság mindkét oldalát, ahogy azt én hasonló beszélgetésekkor még soha nem tapasztaltam. Nem a mostoha gyerek háborgásával, hanem a szépen nevelt ember, jogos többetakarásával vitáznak.

Egy lány zökkent vissza a problémák közepébe. Az első, aki támadó hangszíval szólalt meg: — Nemrég volt egy fórumunk, ahol elősoroltam, mi nincs a KISZ-ben, a titkárunk meg azt bizonygatta, mi minden van. Így nem értünk szót.

Kérdezzük meg a titkárt.

Legyen már egy kis veszekedés!

Hrubi László a KISZ-titkár. Talán a szemüvege teszi, hogy ideősebbnek, megfontoltabbnak néz ki, mint a többiek. A tanácssteremben ülünk le, ideiglenes szállás ez csak mostani találkozásunkhoz. A titkár úgy sorolja mindazt, amit a környezetismerethez tudni kell, mint aki már századszor ismétli. Védekezésül, vagy csak tájékoztatásként?

— Nem vagyunk önálló szervezet, nincs saját KISZ-bizottságunk. A városi KISZ-bizottság a közvetlen felettesünk. Jövőre, ha elérjük a 300 fős tagságot, már lesz saját vezető testületünk. Addig nincs még egy pécsetünk sem.

A KISZ-élet? Szétdobált koleszokban élünk, kilométerekre járunk órákra. Mindenkinél máskor van lyukas órája. Mégis mindent meg kell próbálnunk! Rögeszmém kezd válni, hogy nem szabad senkit hagynunk bezárkózni a maga kis körébe. De, hogy lehet oda betörni?...

Újra csak a saját klub gondolatával hozakodom elő.

— Most alakuló zenekarunk vezetője csaknem valamennyi intézménynél járt már klubüggyben — legyint rá Hrubi László. Volt, ahol a helyiség fejében az egész bevételre tartottak igényt, mások társulást ajánlottak.

Jövőre biztosan kapunk helyiséget, Hoóz elvtárs az épületben felszabaduló szobákból átenged nekünk legalább egyet. Pillanatnyilag nincs más mint a Közgazdasági Társaság klubja, ahol egyszer-egyszer összejöhetünk, de hogy nem mi vagyunk a gazdák, azt rendszeresen tudomásunkra hozzák.

A gondnoknál eddig kétszer hívta ki a rendőrséget. Már-már egy büvös kör zárul körénk. Labilis a helyzetük, el kell nyernünk az egyenlő jogokat a többi egyetemmel, főiskolával. Ehhez saját egyetemi épület, közös kollégium, önálló KISZ-szervezet kellene. Hogy ezt megszerezzék, ahhoz a tekintély, a szilárd talaj hiányzik a lábuk alá... A realitás mind-

ebből egyelőre egy klub lenne, egy olyan közgazdász klub, ahol az órák közt, szabad esteiken lézengők, megtalálnák helyüket. Ez a klub tudatosíthatná, hogy nem vendégségbe, hanem letelepedni jöttek ide a közgazdák. Programjuk később a többi egyetemistát is behozhatná egy-egy jó rendezvényre.

— Ha beülünk sörözni, mindjárt előjönnek a problémák, hangot kapnak a dilemmák. De ha kiragasztunk egy plakátot, hogy gyertek ide és ide, csodálkozva kérdezik, hová ragasztottuk azt a hirdetőment, mert ők nem látták. Van mozgolódás, a fejekben igények fogalmazódnak, s ezekre néha igen furcsán derül fény. A múltkor egy srácnak fejére dőlt a könyvespolc a klubban. Leesett egy folyóirat, belelapozott. Ebből az elidegenedéssől vitát kéne csinálni — mondja nekem —, a filo szemináriumon épp csak átfutottuk.

A rendezvényekre persze szép számmal látogatnak el a hallgatók mindkét évfolyamról, csakhát mivel ők kevesen vannak, úgy érzik sokkal többnek kellene eljönnie.

A kép csak a vágyaikhoz képest sötét. Most februárban rendeztek őszi szavú fórumot, sokan elmondták gondjukat-bajukat.

A „házi” zenekar bemutatkozásán is megjelentek vagy 90-en. Az ifjú tehetségek fellépésén a saját fordításoknak, verseknek, novelláknak nagy sikere volt. A másodévesek felénekelnek van állandó színház, hangversenybérlete. Közgazdász bált, háromfordulós polkvizt, népszerű emberekkel ismerkedési esteket terveznek. Vannak kudarcok is. Egyszer felkészül egy hallgató az előadásra, nem jön el senki, mások népes közönség várja Picasso művészi útjának ismerettségét, de az előadó a korábbi érdeklenségre gondolva, nem készült fel.

— Az első évfolyamon kialakult már egy kis banda, aki egyetemi életet, egy szellemi, mozgalmi közösséget kíván összekovácsolni. Ezek gyakran együtt vannak, vitatkoznak. Jó lenne összevonzani őket a többiekkel, hogy legyen már egy jóízú veszekedés! Mert túl nagy a csend — Rechnitzer János, az első-évfolyam megbízott KISZ-felölőse, hévvel érvel. Ő bizonyosan nem tartozik a „melléfogások” közé, ami a középiskolai teljesítményük alapján kijelölt vezetőségi tagoknál érthetően előfordult már.

— Most néhányan azért nyúzzák az első vezetőséget, mert olyan filmklubot akarnak, ahol maguk filmeznének. És ez nagyon klassz. Élünk is kell, nemcsak járunk az egyetemre! Ha megkapjuk a diplomát, és nem hagyunk hátra semmit, megette a fene — János már a gondolatra is lázad.

A jelszóban egyetértünk: „Rendezni végre közös dolgainkat...”

Epizód

Az utazáshoz tartozik, hogy idegen helyen szállást is kell keríteni. A cikkhez csak adalékként szolgálhat e „helyfoglalás” története.

A legközelebbi, a Rókus utcai kollégium a Műszaki Főiskoláé, a közgazdászok csak al-bérlők benne.

— Papírja van? — kérdezi köszönés helyett a portásnő. — Nekem nem szolt senki, hogy maga érkezik. Papír nélkül nem engedhetem föl! Szigorúan megtiltották. En nem tartom a hátam. A múltkor is beengedtem egy tanárnő férjét...

Ilyen késő délután már nem találom senkit az egyetemen. Honnan kerítsek papírt? Ajánlom a személyné igazolványomat, de a portásnő a fejét rázza: Ágyamért csak papírra adnak, ki vállalja a felelősséget... Fáradt vagyok.

— Ha a rektoruk ideszól az

más, akkor rendben van, kérem, akkor a felelősség...

Telefonálok. Eltelik egy óra. Dr. Hoóz István azonnal visszahív. Igen, minden rendben van — mondja hosszas magyarázkodás után a portásnő a telefonba. Angyal Edit a közgazdász DB vezetője pattog mellettem,

megragadja a csomagomat, viszi fel, s közben nagyon dühös. Fél tizenegykor érek vissza a koleszba. Új portásnő kopog rám a fülke ablakán. — Nem engedhetem be, a gondnok megtiltotta. Tessék a papírt felmutatni! Ha nincs, nem adhatok sem szobát, sem ágyamut. Ha akar, az Angyal Edittel együtt alhat, ő adhat szállást magának.

Vitának nincs helye. Edit terem mellettem, nem akar így elengedni.

— Össze fogunk hívni egy kollégiumi gyűlést. Eddig nem volt szavunk, nem kérdezték minket, de most már magunktól fogjuk kinyitni a szánkat. Egy sor szoba áll dresen. Ez így nem megy tovább... Ne haragudj!

Város, befogadsz?

Húsz perc, keresztül a város. A gyönyörű Széchenyi téren, mint egy belvároshoz illik, bőven van még járókelő. Messziről idelátszik az Uránváros vadonatúj, fehér fényű karéja. Pécs a szép városok minden kellékét elem-szoroztatja, csak arra nem ad választ egy sétányi faggatódászok, mennyire város ez a város?

Itt, ahol falrengető megrázókódítások, és nyaktörő fejcsóválások nélkül hódíthatott a maxi, s a hosszú hajúak láttán nem kiáltottak egy-emberként rendőrt után —, lóhosszal megelőzve ebben a fővárost —, ahol az egyetemek elsőként ütöttek tanyát, itt ne találna magára, városi-egyetemista mivoltára jónéhány közgazdász hallgató?

Igaz — így mondják — a medikus évek óta nem áll szóba a jogászhallgatóval, s talán csak most kötnék majd szövetséget, amikor együtt berzenkedhetnek az új jövevény ellen.

Elég lenne bizonyítékként, hogy kiírják a menzára: Kutyát és közgazdászt a helyiségbe hozni tilos!

A rangos, és rangosabb (vagy egyszerűen csak régi és újabb) egyetemek közötti szűnni nem akaró csendes vi-szály nemcsak Pécs sajátja. S nem ismeretlen másutt sem a hiábavaló kunyerálás, egy pókhálós toronyszobáért, pincéért, ahol a fiatalok klubot nyithatnának, a maguk erejéből fenntartva benne a rendet, szájijuk szerint válogatva a jó és okos szórakozások közt. Ha nem is új, de nehéz harc megvívni az egyik ellen, a másikért — külön-külön is. De egyszerre küzdeni elfogad-tatásukért az egyetemisták rangsorában, beilleszkedésükért, az új városba, újajta képzésükért, az értelmes közösséggé válás szobányi lehetőségért — ez már felér egy kisebbfajta polgárjogi harcra. A tanácsal, pénzzel, jószándékkal, segítőkkel együtt vívott küzdelem lesz, de sem pénzből, sem segítő erőből, üres helyiségből sincs sehol fölösleg. Azért kell a langyos lábvizeket mielőbb kiönteni, hogy érződjék is, van aki többet akar, mint lábat áztatni.

Talán véletlen, hogy csaknem valamennyien, akiket szót váltottam, vállalták a próbálkozást.

Többen kívánnák ezt közülük, mint sinre tett megoldásokban bővelkedő pesti székházunk polgárai közül! Friss levegőt szeretnének venni. Itt és nem másutt. Aki korábban fel akart jönni, Pesten tanulni tovább, már nem mődulna egy tapodtat sem. Csak nagyobbakat kellene lélegezni.

KÉKESI KATALIN

II. RÉSZ

Ahhoz viszont, hogy min-denki magának érezze a klubot, jó szervezett programok kellene, márpedig az elmúlt fél évben nem sok ilyen rendezvény zajlott le.

— Kétségtelen, hogy az adott lehetőségeket kihasználhattuk volna jobban is, válaszol Janurik Jancsi, a DB titkára, — vita lehetőség, közös koncentrációk, politikai viták — de azért nem látom ilyen sötéten a dolgokat. Nem kívánunk programdömpinget. Az egyetemmel az adott viszonyok mellett nem konkurálhatunk és nem is akarunk. Felmérést készítettünk, mely szerint a kollégium lakóinak kétharmada egy, vagy annál több státuszt tölt be különböző fórumokon. A tanulás mellett tehát majdnem mindenkinél más elfoglaltsága is van. Eppen ezért a jó hang-súlyt a szakmai dolgokra igyekszünk majd fektetni.

— Az első évfolyam félévi eredményei nem tükröznek túl jó eredményt. Nem jelent ez a fokozott szakmai képzés nehezégeit?

— Azt hiszem, nem. A kollégium tanulmányi statisztikája fényesen bizonyítja ezt. Csupán három ismételnék évet és az ő eredményeiket is beszámítva 3,2 az átlag, ami összehasonlítva az évfolyam-ával 3,1, jónak mondható. Ennek alapján szeretnénk márciustól beindítani a pol-gárd kört. Gazdaságtörténet-ből és matematikából is fel-merült igény előadásokra, vitakörökre. De nemcsak szak-mai téren tervezzük. Szerepel a félévi tervekben kirándu-

lás, tavaszi bál, neves embe-rekkel való találkozó, vetél-kedő sorozat. Tavasszal be-kapcsolódunk a budapesti kol-légiumok között folyó sport és kulturális vetélkedőbe. Nem kísérletezünk az egész tagság foglalkoztatásával egy program keretében. Az elő-zó félév bizonyította, nem megy. Az egyetem sokakat el-von a közösségi munkától. Mindig csak 25—30 főre kell építenünk. A tagság kollé-giumi gyűlésen döntse el, mit akar és hogyan akarja.

Az esti kollégiumi gyűlés azonban meglepetést tar-togatott a titkár számára. A DB tagok beszámoltak a fél-év eredményeiről, a hibákról. A titkár összegezett, értékelt, de utána hiába kért javaslato-kat, ötleteket. Néhány DB tag hiába próbálta hozzászólásá-val felrúzni a hallgató hall-gatóságát. A tagság nem tud-ta, hogy mit akar, és hogyan akarja. Egy-két erőtlén ja-vaslat elhangzott ugyan, de tá-mogatás hiányában nem ke-rült megbeszélésre. Parázs vi-ta helyett, ideges, dermedt, csend, egy-egy felháborodott, majd majdhogynem könyörgő kérdés: „Most mondjátok el, el, mit csinálunk, mikor, ho-gyan?” A tagságból senkinek nem volt javaslata. Az persze nem igaz, hogy ne lenne. Nagy a tananyag?

Lehet, de azért kikapcsoló-dni csak kell. Az est folyamán elhangzott, hogy egy egyetemi felmérés szerint egy átlag egyetemista életéből naponta 6 óra az üresséjárt. Itt úgy lát-szik, nincs üresséjárt. Vagy a szentetlen tekintetek mögött azért mégiscsak...?

SEBŐK JÁNOS

ÉRDEKES SPECIÁL KOLLÉGIUM

A Tudományos szocializmus tanszék az 1971/72-es tanév II. félévében két fakultatív speciális kollégiumot hirdet meg:

1. „Négy szemközt az értelmiséggel.”

1. Az értelmiség múltja (értelmiség története) — a magyarországi értelmiség kialakulása és sajátosságai

2. A mai értelmiség (értelmiség szociológia) — értelmiség és ter-melés — értelmiség és politi-ka — értelmiség és kultú-ra — értelmiség és művé-szet

3. Az értelmiség jövője (futurológia) — az értelmiség és a tudományos-technikai forradalom — az értelmiségieske-dés kérdése — az értelmiség és a társadalom — az értelmiség értéke

Az előadásokat és konzultációkat dr. Szabolcs Ottó főis-kolai tanár vezeti.

II. A békés egymás mellett

élés lenini politikája és törté-nelmi érvényesülésének ak-tuális kérdései.

1. A szocialista országok külpolitikájának alapel-vei. A Magyar Népköztárs-ság külpolitikája.

2. A békés egymás mellett élés politikájának elmé-leti kérdései, a lenini koncepció eltorzításainak kritikája.

3. A békés egymás mellett élés történelmi érvénye-sülésének főbb szakaszai, ezek jellegzetességei. E politika aktuális kérdései; eredményei és problémái.

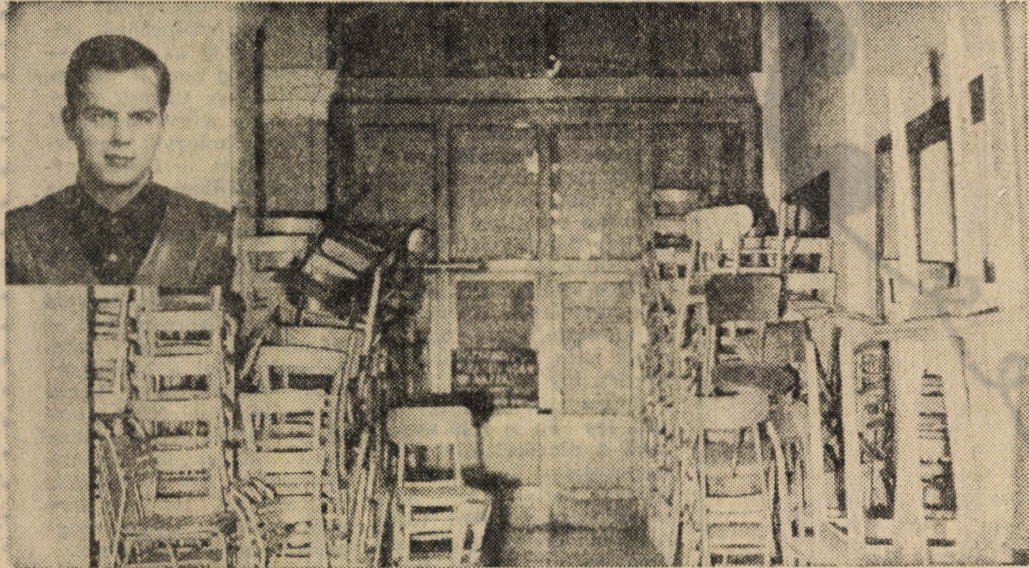
4. Békeharc és társadal-mi haladás.

Az előadásokat és a konzul-tációkat Gonda Lajos, az MTA nemzetközi kapcsolatok fő-osztályának vezetője tartja. A szorgalmi időszak végén 5 alkalommal tartunk foglal-kozásokat, amelyek a március 19-i héten kezdődnek. Helyét és időpontját a tanszéki hírdet-tő táblán tesszük közzé.

Jelentkezés a tanszéken (II. em. 242. szoba), határidő: 1972. március 12.

Tudományos szocializmus tanszék

A közönségszervezés balladája

Bejczy Pista leküzdött minden barikádot... Foto: Eszes

ÉN MÁR EGYSZER EL-SÍRTAM A BÁNATAINKAT, és eldicsekedtem az örömeinkkel. Azóta újakkal erősödöttünk, illetve gyengültünk. Talán most már érdemes lesz meghallgatni...

Földszint 36/a. A büfé folyosóján, a tornaterem előtt. Most ugyan alig látszik valami a svábbálból visszamaradt székhalom miatt, de nem is ez az érdekes. Az a lényeg, hogy a jegyek és a pénz folyamatosan cseréjét semmi sem akadályozza.

Tréfás. Nem elég egy nyílás a falon. Így is szűkülték az utóbbi esztendőben a kapcsolataink a hallgatókkal. Sok oka van ennek. Megpróbálom előadni. Nincs ember, nincs közönségszervező. A szeptemberi jelentkezési lappon még szép számmal voltak nevek. Az első közös megbeszélésen is volt még kikergetni a céljainkról és lehetőségeinkről. De amikor a konkrét munkára került sor, majd mindenkit elnyelt a föld. Miért? Oka egyrészt az, hogy egy-egy megatunulása váró vastagabb könyv látványától kicsorbul az ifjú egyetemisták önbizalma. Másrészt: a mi munkánk nem látványos. Nem jár nagy népszerűséggel. Azt is mondhatnám, hogy szűrke, s nem végzünk alkotómunkát, mint a többi kultúrcsoport. Nem is értékelik hasonlóan. Vagy inkább alulértékelik.

Kesernyész finta. Körül nézek. Az üvegfalak nem elég biztonságosak, hideg van most is itt. Kabátban ülök szemben Bejczy Istvánnal, a közönségszervezés vezetőjével, aki két és fél év után most készült átadni a stafétát a második éves Németh Ágnesnek. Ahogy elmeséli: a fűtőcsövek nem igrkeznek nagy meleget árasztani, a neonsóvet „have-ri alapon” lehetett csak kicserélni, körülményes egy rigli beszerelése is, az írópég csak nagy nehezen jutott el a kitisztításig, a telefon pedig sehogysem tudott még bekapcsolódni a házi vonalba.

NEHEZESK A TECHNIKAI TÁMOGATÁS. Pedig mindegyre — itt szükség van A plakátosok sem igen segítenek. A kirakott hirdmények csak a lépcsőházban vannak biztonságban.

Hát akkor mi az öröm az egészben?

A mások öröme. Szinte élvezem, amikor húszan török magukat jegyért egy-egy jó darabnál. Tetszik nekem a szaladgálás, a sok ügyintézés. A teltház-akcióknál az, hogy annyi embert képesek vagyunk megmozgatni. S végül nagy szavak helyett csak ennyit. A cél, amiért csináljuk.

Majd elmondom én a „nagy szavakat”, ha te nem akarod. A szakmai képzettség, a szakmai műveltség jelentős dolog — ez az ami feltétlenül szükséges. De ami egyúttal kevés is!

A „hétköznapi ember” csak a való élet intelligenciáján létezhet. Ez az intelligencia alkalmazkodási képesség, esztétikai, etikai értékmérés, együttélés, ehhez járul hozzá ez a tíz ember nap mint nap. Részletezzük talán, hogy mivel:

Jelenleg színházi szervezőmunka, filmklubberletek, bál és egyéb rendezvények szervezése, szombat és vasárnap kivételével minden nap 2—5-ig tartunk, plusz a nagyszünetben. De van, amikor itt vagyunk reggel nyolctól.

Mi a szervezés legfőbb területe?

A SZÍNHÁZ. JÓ A KAPCSOLATUNK AZ OPERÁVAL, a Nemzettel, a Madách-csal. A legjobb a Víg-színházzal. Forgalmunk kétharmad részét velük bonyolítjuk. Hadd említsem itt meg Varjas Pál nevét, aki az itteni kapcsolatainkat már évek óta kitűnően irányítja. Telt és félház-akcióink is ide irányulnak. Sajnos, a mechanizmus vagy valami más istenség keze elsöpörte azt a kedvezményt, amit eddig adtak ilyen alkalmakkor. A szervezési

modszerek is megváltoztak. Régen kihoztuk a jegyeket, terjesztettük, árultuk azokat, aztán ami maradt visszavitük időben. Most elvárják, hogy először mérjük fel az igényeket, és annak alapján rendeljük. Sokkal körülményesebb és nehezebb így. Kapcsolatunk van még a Közal-kalmazottak Szakszervezetével is, innen persze gyengébb jegyeket kapunk, annál inkább jelentős az Egyetemi Színpad. Az Irodalmi Színpadra sajnos senki sem kíváncsi.

Azt mondtad, szűkült a forgalom. Hogy miért, azt megértettük az előzőkből. A számok, hogy beszélnek erről?

Az elmúlt fél év nagyon visszaesett. A közepes, illetve annál valamivel jobb havi átlag (tehát egy régebbi adat) háromszáz darab jegy. Ehhez jönnek még az esetleges akciók, ami félháznál még háromszázat jelent. Nehezíti a munkánkat az, ahogyan a színház az utóbbi időben viselkedik. Mintha szíveset tennének nekünk. De hiszen ez a munkájuk! Például úgy adnak tíz jegyet a Peer Gynt-re, ha árukapcsolással veszünk mellé harmincat valami bukkott darabra. Az aztán még ajándékba sem kell. Csak a szemétkosárnak.

Mire lenne még lehetőség?

Ott a mozi. A kapcsolataink kihasználatlanok. A délutáni, első előadásra a csoportoknak kétförintos jegyek szerzését tudnánk elősegíteni. De nem kell.

Nem lehet ezt a KISZ-alapszervek kultúrprogramjával egyeztetni?

A KISZ-NEL MOSTOHA-GYERMEKEK VAGYUNK. A lényegre tapintottál. Nincs érdemi kapcsolatunk. Egyszer sikerült összehívni a csoportkultúrosokat. Azóta sem nőtt az érdeklődés. A KISZ néha külön is szervez, pedig mi mindig készen állunk. Tudatosítani kellene, hogy vagyunk. Új plakátok, új emberek segítségével. Tudato-

sítani a kollégiumi szervezőkkel, a KISZ megfelelő vezetőivel, a tanári karral is. — A tanároknál is stagnál, ha nem is süllyed a forgalom szintje. Pedig vannak többen is, akik állandóan igénylik a jegyeket. De kevés az ember, több a tanár, és még több az az idő, amelyet válogatással töltnek. Egy délután három tanszék — ha sikerül. Nagyon rosszul esett: egy helyen megkérdezték, van ilyen is?

Aki nem tudná: VAN ILYEN IS! Földszint 36/a. A büfé folyosóján, a tornaterem előtt. Most ugyan alig látszik belőle valami a svábbálból visszamaradt székhalom miatt. De ez mégis csak egy bezárható, állandó, védett, csendesebb hely. Valamikor még ilyen sem volt.

Nem volt. 1963-ban jött létre a szervezés. Azóta gyakran jötték ide az egyetemekről tapasztalatcserére a hitelenek és a kíváncsiak. Nálunk volt ilyen tudnivaló először. Most már máshol is kialakult. A műszaki példál kitűnő a szervezés. Igaz, sokkal többen vannak, de a jegyek száma is jelentősen több. Még minket is kiértékelnek minden rendezvényükről. Az együttműködés gondolata is felvetődött, közös iroda. De sok volna a hátránya; nincs elég megfelelő ember, függetlenség. Maradt a konkurrencia...

Ami miatt szükséges természetesen a vásárlók megnyerése, a reklám, az engedmények...

IGEN. KORLÁTLAN MENNYISÉGŰ HITEL NYÚJTUNK, ösztöndíjfizetésig. Tíz nappal fizetés utánig lehet megváltani az aláírást. Azontúl 10% felárat számítunk. Kénytelenek vagyunk ehhez az eszközökhöz nyúlni. Így is rohangálni kell a pénz után. A hitelezés alapvető szabályait be kell tartani.

Bejön egy fiú. Nincs félfogadás, de a „kiszolgálás” szíves. Szabó Márton első évfolyamos alapszervi kultúros érdeklődik a lehetőségekről. „Mikrofon” elé kerül.

Az évfolyam jellemzője, hogy nincs komoly közösségi kapcsolat. Nincs is rá igény. Sok helyről jöttünk, szétesők a szálak, s az év végén a csoport is szétválik. Mindenki átmeneitnek tekinti az évet. Az együttlétnek nincs perspektívája. A kultúrosok értekezlete sem könnyen jön össze. Indult egy kezdeményezés. Koncentrálni a vezetést: kicsi csoportokhoz hozni létre. Négy-öt kultúros tenne ki egy csoportot. De a gyakorlat...

Felsóhajt. De lehet, hogy csak vállat von... Pedig ez a GYAKORLAT. Az I/18-as csoport színházba készül.

BAKONYI PÉTER

KÖZGAZDÁSZ

— Szép lányok ne sirjatok?!

— Nem férünk a bőrünkbe? — a műsorainkat, anyagtorlódás miatt — következő számunkban folytatjuk. — SZERK.

Koncentráció, „gólyaszemmel”

Mi, elsősök — egy több-kevesebb szerencsével átvészelt félévvel a hátunk mögött — most is találunk újdonságot az egyetemi életben. Jelen pillanatban ez a koncentráció. Az „intézmény-nyel” már találkoztunk szeptemberben. De ez a mostani, más volt. Legyen szabad ezzel kapcsolatban — néhány társam nevében is — egy-két megjegyzést tennem.

Első megállapításom a koncentrált tanulás munkaigényességére vonatkozik, mely — a jelekből úgy tűnik — meglehetősen különböző. Egyesek szerint hajtani kellett, másoknak viszont az okozott problémát, hogyan töltsék el megnövekedett szabad idejüket — lehetőleg ésszerűen.

Nézetem szerint e probléma okai a következők:

— a nyelvből koncentrációk állandó, folyamatos munkára „kényszerültek” — itt nem jelentkezett gyakorlatilag e probléma. Hasonló volt a helyzet a matematikánál is.

— a kevés kötött órászámú tárgyak esetében nagyobb volt az egyén felelőssége időbeosztását illetően. Aki közülük néhány éjszakát átvirrasztott, ezt elsősorban saját ésszerűtlen időbeosztásának köszönhetette.

— nem mindenki használta ki a koncentrációban rejlő lehetőségeket. Egyesek eleve úgy álltak a témához, hogy e hónap „jogos és megérdemelt pihenés a farsztó vizsgaidőszak után”.

— s talán az egyes tárgyak tematikája sem irányzott elő teljesen azonos követelményeket. Ezt látszik bizonyítani az a nyilván nem véletlen tény, hogy a legtöbb ráérős ember a filósok, gazdtörisek és egyes pg-csoportok tagjai közül kerültek ki.

A koncentrációról a legelismerőbb hangon a nyelvisek nyilatkoztak. Probléma persze itt is akad. Oroszosok panaszkodtak, hogy amennyire hatékony eszköznek bizonyult az első héten az audiovizuális oktatás, a későbbiek során unalmassá, farsztóvá vált. Mintha „megcsömörlöttek” volna tőle. Ismerőseim közül néhányan az utolsó napokban „tartózkodtak” is a foglalkozások eme részének látogatásától.

En pg-ből koncentráltam, s szereplém most véleményemet erről — kissé részletesebben — kifejtani. Előre kell bocsátanom, hogy szeretem a pg-t, jóllehet csak itt az egyetemen kezdtem ismerkedni ezzel a tudománnyal, mivel gimnazista voltam. Ebből következik az is, hogy „rámfért” az elmélyedés az anyagban, a megismert fogalmak, kategó-

riák tisztázása, pontosítása. A tanszék öt csoportra osztotta — általában a félévi vizsga-eredmények figyelembevételével — a hallgatókat. Így lehetőség nyílt az anyag ésszerű differenciálására. Több-kevesebb különbség volt az egyes csoportok által feldolgozott témakörök között is.

A feldolgozandó anyag gerincét az Útmutatóban közölt, irodalomjegyzékben megadott tanulmányok, vitacikkek képezték. Úgy érzem, ezen lenne mit javítani. Egyrészt kifogásolható, hogy a tematika olyan irodalmakat is előírt kötelező jelleggel, amelyek — tekintettel féléves tanulmányainkra — nemcsak, hogy az elmélyedést nem tették lehetővé, hanem megérteni sem tudtuk. Másrészt az anyag frissítése is időszerű lenne már. (Ezt azért merem ilyen egyértelműen állítani, mert szemináriumvezetőm — Szamaras Oresztész elvtárs — saját könyvtárából több olyan, a közelmúltban megjelent irodalmat is rendelkezésünkre bocsátott, amely szorosan kapcsolódott vizsgált témánkhoz. Ezen friss anyagok jó részét kiselőadások formájában fel is dolgoztuk. Erőmes volt!)

Nagyon tetszett a foglalkozások menete, légköre. Kiselőadások meghallgatásával kezdtük, majd vitával folytattuk. Végül szemináriumvezetőnk összefoglalta az elhangzottakat, kiemelve és logikai sorrendbe állítva, „helyreteleve” a legfontosabb gondolatokat.

Nem írtunk dolgozatokat. A számonkérés módja a hetenkénti részbeszámoló, illetve a hóvégi beszámoltatás volt. Ez a módszer több időt követelt szemináriumvezetőinktől; mint a dolgozatíratás, s talán mi is jobban félünk a szóbeli beszámólótól, de hatékonynak bizonyult. Nem pusztán tudásunk felmérése volt a cél, hanem a közvetlen segítségnyújtás szándéka is.

Hasznos volt a koncentráció, hiszen lehetővé tette ismereteink bővítését, gondolkodásmódunk formálását. De volt még egy másik, nem kevésbé hasznos oldala is. Tanulási módszertanunk is javult:

— a kötelező irodalmak lényegretörő jegyzetelése,

— kiselőadások helyes összeállítása,

— és csiszolóító vitakészségünk jelzi ezt.

Az elmondottakhoz egy szubjektív megjegyzés: most, a koncentráció időszaka alatt pillantottunk be először abba a szellemi erőfeszítésbe, amit tudományos munkának neveznek. S nemcsak bepillantottunk — talán egy kicsit mi is közreműködünk —, s ez nagyszerű dolog!

Kádek István

Jubileum előtt

Egyetemünk fennállásának 25-ik évfordulóját ünnepeljük 1973-ban. A jubileum programját kidolgozó bizottság sokrétű ünnepségeket tervez ebből az alkalomból. Az előzetes elképzelések szerint ünnepi nyilvános tanácsülés, dísz-

doktoravatás, tudományos ülésszak és egyéb ünnepségek kerül sor. Az évfordulóra néhány szobor felállítását tervezi a bizottság az aulában (a közölt kép szerint). Ezenkívül egyetemi jelvény tervezése és kibocsátására kerül sor.

E két utóbbihoz kérnénk, hogy járuljatok hozzá ötleteitekkel.

A szobroknak nagy magyar közgazdászokat kell ábrázolniuk, olyanokat, akik már nem élnek és akik szellemükben marxisták. Kérjük, hogy javaslataitokat indokolással együtt juttassátok el a KÖZGAZDÁSZ-hoz. Ugyancsak

javaslatokat várunk az egyetemi jelvényre vonatkozóan is. Olyan emblémára van szükség, amely kifejezi a közgazdaságtan lényegét, illetve az egyetem jellegét, s amely kicsinyített formában (pl. levélpapíron) is érvényesül. Eddig az alábbi három terv érkezett be.

VÁRJUK AZ ÖTLETEKET ÉS JAVASLATOKAT!

EMBLÉMA-TERV

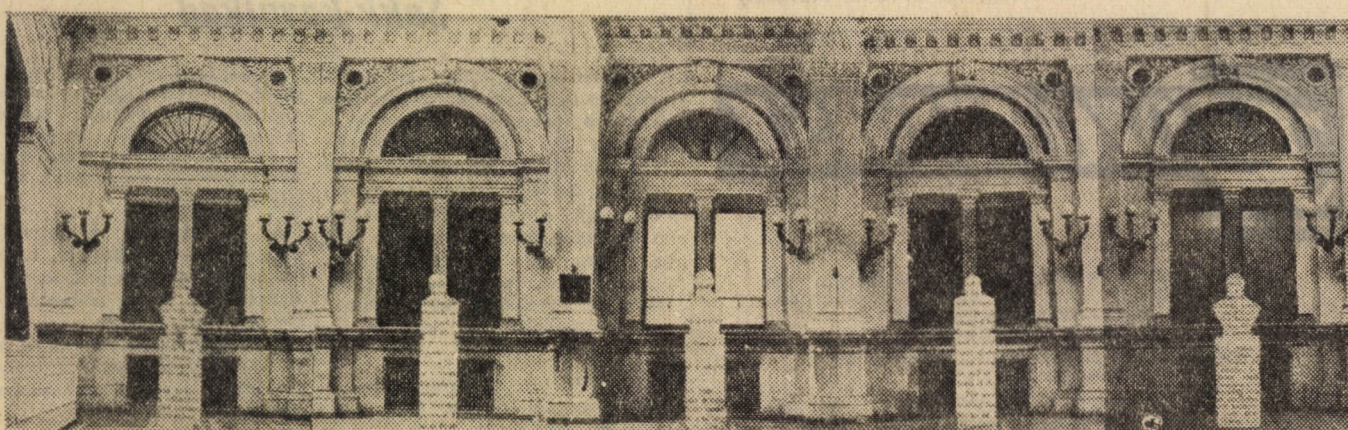
JELVÉNYKÉNT ARANY SZÍNBEN

KOMJÁTI ILONA GRAFIKUS-MŰVESZ TERVEI

ZÁSLÓKÉNT a) PIROS SELYEM ALAPON ARANY HÍMZÉS

b) KÉK ALAPON FEHÉR SELYEM RÁTÉT, ARANY KONTÚROZÁSSAL

Mélylélektan

V alamilyik nap kaptam egy doboz pirulát. Svájci pirula volt, a felirata szerint „Tabletták a mély lélektani önfeltáráshoz”. A használati utasítás szerint a tabletták hatása a bevétel után négy-öt perccel kezdődik, és körülbelül ugyanennyi ideig is tart.

Tegnap este társaságban voltam, zsebemben a tablettákkal, gondoltam kipróbálom. Elsőnek az egyik évfolyamtársamat kértem meg, válaszoljon arra a kérdésre, hogy miért jelentkezett erre az egyetemre. Egy idejűleg adtam egy pirulát is neki.

— Azért jelentkeztem a Közgázra, mert már középiskolás koromban nagyon érdekelték a társadalomtudományok, a marxista filozófia elemei, és úgy éreztem, hogy a társadalomnak leghasznosabb tagja akkor lehetek, ha tudásomat, mint közgazdász kamatoztatom.

... És ekkor kezdett hatni a tabletta... — és egyből is öt pontot hoztam a gimnáziumból, amivel nem nagyon ugrálhattam, dolgozni a kutyának sem volt kedve, körülnéztem a halpiacon és ez volt az egyetlen olyan hely, ahol ilyen pocskék eredménnyel remélhettem, hogy felvesznek. Bejött...

A következő delikvens egy kislány volt, másodéves, kitűnő tanuló. Neki is a szokásos kérdést tettem fel+tabletta.

— Negyedik gimnazista koromban tanulmányi versenyt nyertem könyvtárból. Akkor éreztem először, hogy a közgazdász pálya lenne számomra a legalkalmasabb, és még véletlenül sem fordult meg a fejemben, hogy más pályát válasszak...

... — igaz, hogy ehhez sincs sok kedvem, de a tanulmányi verseny megnyerése után, ez volt az egyetlen olyan hely, ahová felvételi nélkül bejuthattam, és úgy éreztem, hogy itt lehet a legkevesebb tanulással diplomát kapni. Különösebben nem érdekel semmi, amit az orrom elé tesznek igyekszem tisztességesen megtanulni, pláne ha még pénz, is adnak érte...

A harmadik kísérleti alany: Nálunk a közgazdász pálya családi hagyomány, apám főkönyvelő egyik nagyvállalatunknál, anyám az EXIMPEX-nél gazdasági főelőadó. Talán innen származik közgazdasági érdeklődésem, érdeklődésem a bel- és külkereskedelemben gazdasági hatékonyságának problémáiról. Ha elsőnek nem vettek volna fel, akkor elmentem volna egy évre adminisztrátornak valahová és utána újra...

... — próbálta volna a fene. Én nem akarok belebolondulni abba, hogy öt fillér mérleghiányt napokig keressek. De mivel az apámnak is, anyámnak is diplomája van, rábeszéltek, hogy menjek egyetemre, mert hogy nézne az ki, a diplomás szülők gyermeke oda állna az esztergapad mellé. Drehálni sincs kedvem, inkább eljöttem ide, legyen meg az aynáméknak... Mostmár kijárom.

A következő: Nagyon sok közgazdasági témájú könyvet olvastam, emellett szerettem a matematikát, úgy éreztem, hogy a kettőt együtt a Közgazdasági Egyetem tervező-elemző szakán tudom a legjobban hasznosítani, valamint az volt az érzésem, hogy egy olyan egyetemen, ahol a társadalomtudományok oktatása olyan magas szinten áll mint itt, biztos, hogy a mozgalmi élet is sokkal élénkebb, mint más helyeken. Ez volt a másodlagos tényezője annak, hogy ide...

... — és nem a TTK matematika szakára mentem. Mert eredetileg oda akartam, csak később rájöttem, hogy annyira nem vagyok fej matekból, hogy a TTK-t elvegyem, viszont a közgazdász még mindig menő lehetek. A műszaki is gondolkodtam, de ott fizika is van, meg rajzolni is tudni kell, úgyhogy a végén ez maradt. A mozgalmi élet a gimnáziumi KISZ-ajánlásomban volt, de biz' isten nem hangzik rosszul. A gimiben én szerveztem meg a tejjelátást. Innen a magas szintű politikai érdeklődés...

Abbahagytam a kísérletet. Ez nem igaz. Ez nem lehet igaz. Csak azt sajnálom, hogy ezt a kísérletet én végeztem, és nem valaki az egyetem felelős vezetői közül.

De ha gondolják, van még egy-két tablettám...

—bors—

Színvonalas küzdelmek a női röplabda Olimpia Kupa találkozóin

N agy sikerrel mutatkozott be tavaly női röplabda csapatunk az NB I-ben. A bajnokság befejezése után rövid pihenőt kaptak a játékosok, majd január elején megkezdődött a minden eddiginél komolyabb alapozás, a kivívott 8. hely megtartása, ill. az előrelépés érdekében.

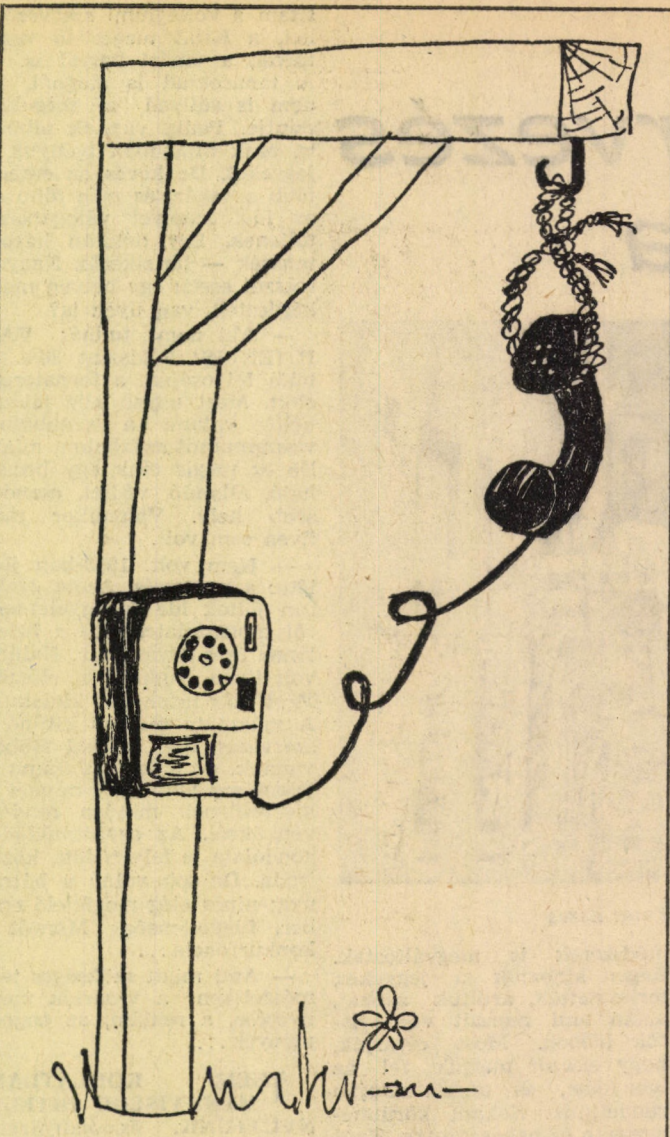
Az olimpia miatt a bajnokság csak most márciusban kezdődik, ezért a csapatoknak a bajnokságra való felkészülés és az újonnan igazolt játékosok beépítése céljából játéklehetőséget kellett biztosítani. Így határozta az Olimpia Kupa néven röplabdatornát ír ki, amelyen nyolc együttes kilenc csapatral vett részt.

A januári ünnepélyes megnyitón megjelentek a Magyar Röplabda Szövetség vezetői és a sajtó munkatársai is, majd a torna első mérkőzésén csapatunk 3:1 arányban győzött a BKV Előre ellen, és ezt követően az utolsó előtti fordulóig veretlen maradt, amikor az eddigi szinten veretlen U. Dózsa-val került szembe. A lila-fehérek, nem lévén biztosak a győzelemben négy válogatott játékosukat is szerepeltették, akik — részben a közös taktikai felkészülésük miatt — eddig csak nézőként szerepeltek. Ez túl nehéz feladat elé állította a lányokat, így is sikerült azonban egy játszmát elvenni a tavalyi második helyezettől, s kis szerencsével még egy játszmát is nyerhettük volna. A sorsolás szégye folytán másnap a jelentősen megerősödött Vasas Izzó ellen kellett fevenni a harcot. A két csapat — szurkolói fergeteges biztatása mellett — óriási emlékeztető mérkőzést vívott. Lányaink, érezve az előző nap fáradalmait, az utolsó játszmában nem bírták erővel, így 3:2-re veszítettünk.

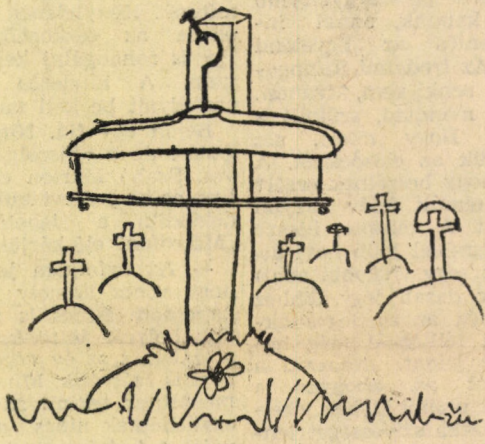
Az ünnepélyes eredményhirdetésén dr. Kreskay Ferenc méltatta a torna jelentőségét és megköszönte a résztvevők lelkes játékát, majd átadta a díjakat az első helyezett U. Dózsának, a második Vasas Izzónak és a harmadik helyet elért Közg. Egyetemnek. Múltán köszöntötte vasas Dencsi Imrénét, csapatunk kitűnő kapitányát, aki az edzők és szakvezetők szavazata alapján elnyerte a torna legtechnikusabb játékos címet, de kijutott az ismerésből Szloboda Zsuzsának (U. Dózsa) és Juni Györgynének (Vasas Izzó), mint a legjobb mezőny-, illetve ütőjátékosnak.

A Röplabda Szövetség vezetői köszönetet mondtak Molnár Sándornak, a KSC elnökének a torna lebonyolításáért. Külön ki kell emelni S. Nagy Lajos szakosztály-vezető kitűnő szervező munkáját. Reméljük, hogy a jövőben is lehetőség nyílik hasonló torna megrendezésére. Horváth Zoltán edző szerint a harmadik hely is igen előkelőnek számít ebben az erős mezőnyben, hiszen kettő kivételével a torna minden csapata előttünk végzett a bajnokságban. — Itt szeretnénk megemlíteni, hogy a „régiek” mellett három újonnan igazolt játékosunk (Ecker Márta, Ocskó Erika és Kiss Anna) sikeres bemutatkozása nagyban hozzájárult a jó eredmény eléréséhez.

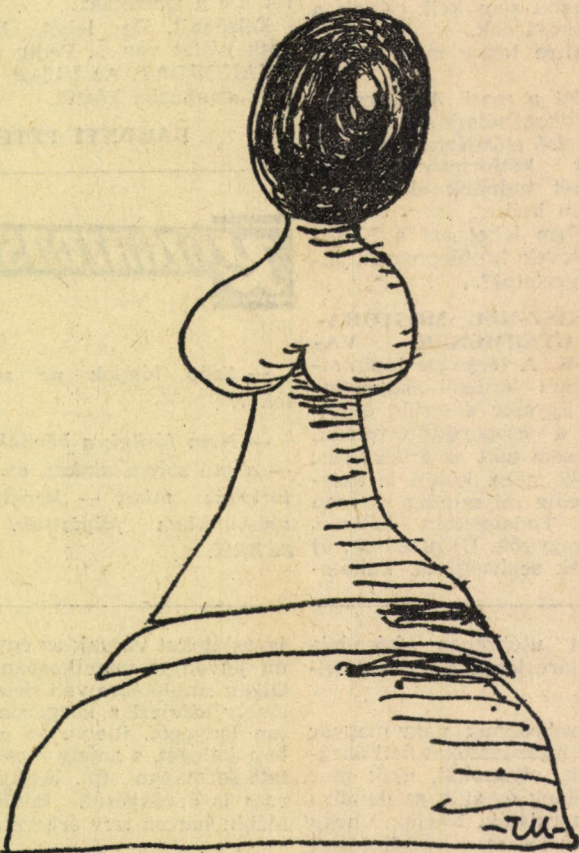
Néhány nap pihenő után csapatunk Almásfüzitőre utazott bajnokságot előkészítő edzőtáborba, melyet az Almásfüzitői Tímfold SC által megrendezett „Felszabadulási Kupa” mérkőzés-sorozatával fejeztünk be. Ezúttal már másodszor nyertük el a vendörserleget! Március 1-én kezdődik a bajnokság! A szurkolók már készítik „hangszereiket” és felhangzik ismét a „HAJRA KÖZGAZ”!!! FELKAI GYULA

Rajz — szöveg nélkül

Felöltöm emlékére

FUTONE

(Halász Géza karikatúrái)

A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Megjelenik kéthetenként a tanulmányi időszak alatt
FELELŐS SZERKESZTŐ:
KINCSES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest, IX., Dimitrov tér 8.
Telefon: 186—650/138
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Készül a Szikra Lapnyomdában

Az évfolyam utolsó

M iután véget ért az öthetes háború (dec. 20 — jan. 22.) megkérdeztem egy barátomat, hogy milyen képzelet el az évfolyamutolsó. Valószínűleg két lába van és füle így ugyanennyi, válaszolta. A lábán cipőt hord és az ujjain körmök vannak. E pontos útbaigazítás után elindultam, hogy beszéljek az évfolyamutolsóval. A folyosón futottam össze vele. Egy darabig mindketten a fejünket tapogattuk, majd 6 szólat meg először. Hát nem látsz, te marha? — kérdezte. Most egy darabig nem, válaszoltam, s tényleg így volt.

Éppen a Pipába igyekezett, így én is vele tartottam. A pincérek már régi ismerősként üdvözölték, terített asztal és nagy mennyiségű alkohol várta. Amikor eredményei felől kezdtem érdeklődni, feldurrult a képe. — Nem szeretek dicsőkedni, de 2.00-as eredményemben egy egész félév komoly, megfeszített munkája van. Még anyagi áldozatoktól sem riadtam vissza, hiszen ha jól megfontoljuk, négy uvé meg szesztestvérek között is 100 Ft. Persze, most nem panaszkodni szeretnék. Voltak ugyan pillanatok, amikor már-már azt hittem, nem csinálom tovább, de szerencsére mindig akadt valaki, aki egy jótanáccsal

kisegített. Ilyen volt pl. amikor matekból hármast akartak adni. Még jó, hogy megfogadtam egyik barátom tanácsát és bementem szobélizni.

A sztalunknál közben ötpercenként megjelent egy pincér. Előbb jaffát hozott rummal, aztán rumot jaffával, ettől kezdve pedig rendszeresen rumot rummal. Melyik volt a kedvenc tantárgyad? — kérdeztem. Töprengő kifejezésült ki az arcára. — Így hirtelen nem is tudom, mondta. Úgy vagyok ezzel, mint anya a gyermekeivel. Nekem mindegyik egyformán kedves. — Ezután arról érdeklődtem, mit tudna nekünk módszerül ajánlani, van-e valami titka? — Van — válaszolta. — Én vagyok az egyik angol vonatrabló. — És milyen terveid vannak a jövőre nézve? — Rámnézett, látszott rajta, habozik, mint a babaszappon, mondja-e? Végül megszólalt. — Nagy terveim vannak. A 6-os villamost szeretném Kubába elteríteni. Azt mondják, szép ország. Ha ez a tervem sikerül, akkor megpróbálkozom a Metróval.

Sajnos, pénzünk és beszélgetésünk végére értünk. Feltűnt egy kidobófiú, így sietve fizettünk. — Sietnem kell — mondta — várnak a Makk Hetesben. Könnyes szemekkel néztem utána, amint határozottan düllőgélő léptekkel átvágott a csukott ajtón. Valami szépre akartam gondolni, de semmi nem jutott eszembe. Nagysága lenyűgözött.

Nyűg, nyűg, nyűg...

Földes Péter

Négykézlábú barátaim

— AVAGY KÉZ ÉS LÁB KÉRDÉSE AZ EGÉSZ —

Az az ember állati részeg, mert annyit ivott, mint egy ló.

Az a ló emberi józan, mert annyit ivott, mint egy ló. Hiába, nem mindenki bírja egyformán az italt!

Nem minden számár — számára.

Egy káposztát, egy kecskét és egy farkast úgy vihetünk át a folyó túlsó partjára egyenként, egy csónakon anélkül, hogy felfalnák egymást, hogy agyonüljük a farkast, azután töltöttkáposztát főzzünk a káposztából, megfajjuk a kecskét, s oda a gondunk. Avagy főbe lőjük magunkat.

Az állat az ember barátja. Amíg bírja.

Uj háziállatfajtát fedezett fel Morog Marcell, egy pesti bérház lakója.

Négykézláb jár, tovább élsz! Pénz nélkül.

Az állatkert hírei:

Húsz év után ismét vizslakölyke született a lapátfogáról ismert fácska házaspárnak.

A várakozó egzisztenciákkal ezúton közöljük, hogy az állatkert ideit szerzeményei között szerepel egy sült galamb. S végül: a mezei mizék több filmszerep eljátszása és egyéb elfoglaltságai elvégzése után ismét megtekinthetők.

Ósi falfestményre bukkantak egy mellékhegységben. A kezdetleges vonalak néhány — rajtot ábrázolnak. Szakértők találgatják, hogy ki lehetett az az állat, aki ezeket rajzolta.

Uj halfajtát tenyésztettek ki, amely nem szeret úszni. Az alkoholban. Jó neki ott is, ahol életben van. Fantasztikus!

Egyedül az állat nem sértődik meg azon, hogy állat.

A vadászati vilákiállítás után idén bor-vilákiállítás lesz. Az ember-vilákiállításra én is benevezek. Egy pohár vizzel.

tormai

Sakk-kavalkád

Három mesterjelölt, egy csillagos elsőosztályú, 6 elsőosztályú sakköző részvétele ténylegte a február 15-i csapat-villámajánkság színvonalát. Az utolsó forduló előtt a tanárok csapata (Kupcsik, Gacsányi (mesterjelölt), Vándor, Lajos (két ponttal vezet az Ált. Kar első csapata előtt. Gacsányi elvtárs kiadja a jelszót: — Fiúk, csak az egyensúlyt kell tartani, és megnyerjük a versenyt!... és...

Ált. kar. — Tanárok: 7,5—0,5 (az egyensúly tartása csak egy partiban sikerült).

Végeredmény: I. Ált. kar I. (Boér (mesterjelölt), Hernádi (mesterjelölt), Péntek, Halpern) 25 pont. II. Tanárok: 20 pont. III. I. évf. 13,5 pont, IV. ker. és iparkar vegyescsapata 11 pont, V. Ált. kar II. 11 pont.

A jól sikerült csapatverseny után egyénire került sor. I. Boér Gábor IV. évf. népgazd.-terv., II. Hernádi II. évf. négazd.-ter., III. Gacsányi pg.-tanszék.

Most másodszor rendeztük meg ez a versenyt. Tavaly a tanárok nyertek — jövőre ismét összecsapunk!

H. L.